

Jean-Yves Langlais

Villa Medici in Brussel

Vanaf 1992 werkt choreografe Anne Teresa De Keersmaecker als artist in residence voor een periode van 3 jaar in De Munt. In het nieuwe organigram van de Nationale Opera wordt dit vertaald door het engageren van een dansdirecteur. enkele weken voor zijn officiële aanstelling sprak Etcetera met Jean-Yves Langlais.

Ottone, Ottone
(Rosas)
Foto Herman Sorgeloos

Het gerucht doet de ronde dat u door Bernard Foccroulle gevraagd werd een danspolitiek voor de nieuwe Munt uit te bouwen. Klopt dat, en zo ja, hoe denkt u die opdracht aan te pakken?

Jean-Yves Langlais: "Bernard Foccroulle heeft me inderdaad gevraagd de functie van dansdirecteur in de Muntshouwborg op te nemen. In het globale project is er één centraal punt: de structurele aanwezigheid van Rosas, o.l.v. Anne Teresa De Keersmaecker, in de Munt. Het welslagen van het project zal af te lezen zijn van het artistieke parcours dat Anne Teresa De Keersmaecker uittekent voor Rosas, maar eveneens van de wijze waarop dit werk zich inpast in de Muntshouwborg. Met die taak voor ogen heeft Foccroulle mij gevraagd, waarbij hij uitging van mijn werk in Grenoble met Jean-Claude Gallotta.

Ook daar ging het over het zeer precieus op elkaar afstemmen van een *équipe artistique* met een eigen logica, en een kunstinstelling, eveneens met een eigen logica. Het zijn twee denkwerelden en twee manieren van func-

tioneren die een harmonie moeten vinden. Dat is de basis van het project en daar zal mijn energie in eerste instantie naartoe gaan. Het volstaat niet een *carte blanche* aan Anne Teresa De Keersmaecker te geven en vervolgens de kat uit de boom te kijken. Men moet werkelijk de krachten bundelen om dergelijke fragiele constructie tot een goed einde te kunnen brengen. Pas als dat lukt, kunnen andere taken aangepakt worden. Want er zal méér zijn, maar nieuwe initiatieven zullen een gevolg zijn van de goede basis-samenwerking tussen Rosas en De Munt."

Hoe moeten we ons die samenwerking voorstellen? Wordt Rosas het corps de ballet van De Munt? Of blijft het een volledig autonoom gezelschap?

J-Y L: "Het een, noch het ander. Alles wordt herdacht in functie van Anne Teresa De Keersmaecker. We hebben geen *corps de ballet* nodig dat, volgens een vast stramien dansers levert aan elke opera die erom vraagt. Het is ook niet noodzakelijk dat één en

dezelfde choreograaf de operaballetten leidt. Het zoeken van de juiste dansers is vergelijkbaar met het zoeken van de juiste zangers.

De aanwezigheid van Rosas staat daar los van. Maar het heeft ook geen zin dat het een volledig autonoom gezelschap blijft, d.w.z. iets dat men een beetje vasthaakt aan De Munt. Het kan geen eenvoudige, symbolische uitwisseling van kwaliteitslabels zijn: Rosas dat van De Munt het prestige en de symboliek oppikt, en De Munt die zich de artistieke klasse van Anne Teresa toeëigent. En dat zou het dan zijn.

De rijkdom van Anne Teresa's artistiek universum is méér dan het louter choreografische. Er is bijvoorbeeld de muzikale dimensie die fundamenteel is voor de verhouding met De Munt. Er zijn andere invalshoeken waarop we ons moeten inspireren, zoals tekst en dramaturgie, maar ook haar belangstelling voor film bijvoorbeeld. We hebben niet zomaar een lijstje met projecten die nu even moeten afgewerkt worden. Ik hou erg van de vergelijking met een batterij (*'une pile'*), en sterker, een atoomreactor (*'une pile atomique'*), waarin de begrippen concentratie en transformatie een sleutelrol spelen. Wat het dus juist zal worden, zal in de loop van het volgende jaar wel duidelijk worden.

Er is een dubbele invalshoek. Choreografen hebben tegelijkertijd een hyperlokale en een internationale dimensie. Het lokale is het atelier, het huis waar er gewerkt wordt; het staat veraf van de technocraten. Zij kunnen dit begeleiden door samen na te denken met de choreografe, haar medewerkers en haar dansers over de beste werkomstandigheden. Dat kan dan gaan van samenwerking met de universiteit om een specifieke dansvloer te ontwikkelen tot het onderzoeken van de mogelijkheden om een dansvoorstelling elders dan in een theater te presenteren, als dat al de wens van de artiesten zou zijn. Maar er is daarnaast de internationale dimensie. De heden-

